

28/9

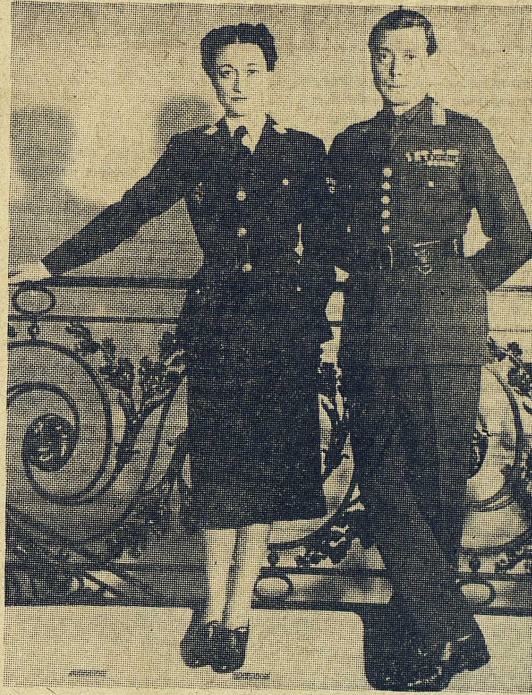
### Den engelska tidskriften

The New Statesman and Nation innehåller i numret för den 22 september en korrespondens från Stockholm som visar en egendomlig okänslighet eller okänslighet för fakta. Här hävdas framför allt att valet, eftersom koalitionen behåller sin majoritet, är en seger för välfärdsstaten — som om någon människa skulle tänka sig att välfärdsstatens idé vore hotad av en mera avgörande seger för oppositionsidéerna. Det talas om att det liberala partiet ännu en gång misslyckats, trots att detta partis framgång är det kanske mest markanta inslaget i valet. Att kommunisterna vunnit några tiotals procent "måste", skrivs det, "nödvändiggöra många förklaringar av mr John Cabot, den stridbare, för sina blamager kände amerikanske ambassadören. Washington har lagt ner stora summor på sin informationstjänst för att göra det neutralistiska Sverige vänligt mot USA och Nato." Korrespondenten tycks alltså föreställa sig att mr Ca-

bot gör några försök att påverka svensk opinionsbildning och att han rent av lägger ner stora summor för ändamålet; karaktäristiken av den amerikanske ambassadören är lika vettlös. Det är förbluffande att en tidskrift som Statesman and Nation har en så dålig underrettelsetjänst.

30/9

### Hertiginnans memoarer



Hertigparet av Windsor under andra världskriget.

pri  
VI  
de  
sj  
ra  
r  
e  
1

FÖR NÅGRA ÅR SEDAN kom hertigens av Windsor självbiografi, en ganska slät men inte osympatisk bok, som skildrade Prince Charming som strängt uppfostrad gosse och yngling, det brittiska imperiets avgudade reklamagent, och kung Edvard VIII, som efter mindre än ett år avstod från kronan för att gifta sig med den fränkskilda amerikanskan mrs Wallis Simpson. Nu har även hertiginnan skrivit sina memoarer (*The Heart has its Reasons*, Michael Joseph, 30 sh.). De gör ungefär samma intryck som makens. Hertiginnan blev tidigt en glamour girl som livnärde sig på äktenskap och goda vänner. Hon är inte intellektuell, inte vidare intelligent och inte särskilt duktig eller hederdärd, men hon tycks ha varit ganska söt och framför allt trevlig och skojfrisk på ett enkelt sätt; sannolikt var det dessa egenskaper som fängslade prinsen av Wales, en man som hade tråkigt trots alla sina nöjen och äntligen fann någon som permanent kunde

mildra hans tristess. Det mest sympatiska hos hertiginnan är hennes anspråkslöshet, en viss tendens till uppriktighet, som måhända är alldeles skild från sanningen, och ett utomordentligt gott humör.

Wallis Warfield föddes för sextio år sedan i Baltimore. En skribent som tidigare biträdd med författandet av hennes memoarer påstås ha avstått från uppgiften därför att hon ville skildra sin miljö såsom finare än den var. I den framställning som nu föreligger är hon en sydstatsflicka, "a Southern belle" — ett begrepp med stor prestige i USA — född i en familj med traditioner av bildning och förmögenhet. Hennes mor blev tidigt änka, och en rik farbror var familjens huvudsakliga stöd; det påstås att modern en tid försörjt sig med matservering, men denna miss-tanke avfärdar hertiginnan med uppgiften att mamman blott några dagar och mera på skämt inbjöd en del bekanta till betalda men genom sin flotthet alltför dyrbara måltider. Vid 20 års ålder gifte

sig Wallis Warfield med flyglöjtnanten Earl Spencer Winfield. Äktenskapet kom att vara i omkring tio år, men var stormigt och olyckligt och avbröts av långa skilsmässor; Winfield befanns inom kort vara alkoholist. Under denna tid utvecklade sig Wallis till en internationell tjuserska; hon bodde omväxlande i USA, Kina och Paris, försörd av vänner och släktingar, möjligen också, kan man anta, av uppvaktande och gynnade kavaljerer. År 1928 gifte hon om sig med en förmögen och korrekt engelsk affärsman och bosatte sig i London. Ett par år senare träffade hon för första gången prinsens av Wales, efter ytterligare ett par år kom hon och hennes man att tillhöra prinsens intima krets, och en mera obestämd tid efteråt uppstod förälskelsen mellan henne och prinsen. Då

nsen av Wales blev Edvard II var förbindelsen så fast att t för kungen tycks ha varit ilklart att han hellre abdikerade än definitivt skilde sig från Mrs Simpson.

Till de partier i boken som ger en viss behållning hör framställningen av umgänget med prinsen av Wales och hans vänner och över huvud förhållandet mellan de kungliga och deras bekanta. Wallis Simpson var, det erkänner hon oförbehållsamt, förtjust över att komma in i den inre kretsen kring prinsen och njöt av den prestige som hon därigenom vann. Att vara vän med prinsen av Wales, det innebar smicker och hyllningar, bjudningar till Englands förnämsta familjer, stegrad servilitet i affärer och på restauranger, lycka för den egna betjäningen, som genom matmoderns förbindelse tyckte sig ha kommit det helgade sällskapet nära. Glädjen var oerhörd hos både värdfolket och tjänarna då den brittiske tronföljaren för första gången tog emot en inbjudan till familjen Simpson. Med omedveten skärpa skildras också denna lätt parodiska krets av furstar, hovmän och tacksamma vänner och inbjudna. Det var visserligen, det har hertiginnan klart för sig, något ledsamt och stelt över umgänget; de furstliga måste alltid tala först, de fick välja alla samtalsämnen och hade rätt att avbryta alla samtal, några frågor fick inte ställas till dem. Men författarinnan klargör inte för sig själv det fränstötande i hela arrangemanget: de furstliga omgavs endast av personer som var behärskade av snobberi eller gladde sig åt den ställning de vann genom hovgunsten, och det blev därför med nödvändighet ett ledsamt och obehagligt sällskap som samlades i Fort Belvedere, Balmoral och andra kungliga slott.

Prinsen och hans närmaste vänner tycks också i ovanlig grad ha saknat förmåga att förgylla sin situation. Intellekтуella och kulturella intressen fanns inte, att läsa en bok var en okänd förtroelse; prinsen var inte ens frimärksamlare som sin pappa, inte ens atlet i fråga om mat och dryck som sin farfar, ja, inte ens mera intensivt road av spel eller jakt. Ambetsplikterna var inte många, och att fördriva de tomma dagarna var en hård uppgift. Här hade Mrs Simpson sin stora chans.

Från abdikationskrisen kommer hertiginnan med några uppgifter som såvitt jag vet är nya, men som knappast är av mera allmänt intresse. Det viktigaste är att hon tydligen var redo att ge upp prinsen. I de senare kapitlen av boken klagar hon ofta över att prinsen och hon aldrig mottagits av den kungliga familjen och att särskilt hon själv helt hållits utanför prinsens tidigare miljö. Det gick någorlunda bra under de fem år då hertigen av Windsor var guvernör på Bahamaöarna, men i stort sett tycks de tjugu åren av äktenskap ha bestått i kringresande, uppköpande och inredning av hus och våningar och sökande efter små medel att få tiden att gå. Någon kärlekens höga visa blir memoarerna inte, men "det gamla strävsamma paret" — för att tala med Karl Gerhard — har dock hållit ihop, och en viss ömhet i skildringen av maken hör till de försonande dragen i denna trots upplevelser och upphöjelse triviala bok. HERBERT TINGSTEN

Sept. 9 l. bk. 4al.  
 2 m. 2 a  
 S. a 23